

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Anna Murià a LletRA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autora/anna-muria> >

Anna Murià

La literatura com a vici moral

Mercè Ibarz

- Parlem de periodisme? Crec que ets una bona periodista i una crítica literària excel·lent.

- Uf, per a ser bona crítica em falten moltíssimes lectures, moltíssima cultura.
- *Deixant a banda la teva modèstia, el cas és que has fet periodisme sobretot a Mèxic, en castellà, en les publicacions del teu fill Roger Bartra. Recordo ara un llarg article que aquí va reproduir Josep Ramoneda a La Vanguardia, parlant del V Centenari, a propòsit d'un llibre de Carlos Fuentes.*
- En els últims temps, per a *Jornada Semanal*, la revista que dirigeix Roger, dec haver ressenyat entre vint i trenta llibres, als estius. Els meus autors preferits són tots els bons que puc llegir. Vaig passar anys que era una fanàtica de Thomas Mann. Ara tinc afany per devorar els nous valors que es descobreixen al món i a Catalunya.

La crítica literària o artística també és periodisme. Hi ha el periodisme bo, dens, amb lleugeresa d'estil, però profund de pensament, i el periodisme superficial i pedestre, com la major part de l'obra de [Pla](#).

- *Tu ja eres periodista abans de l'exili...*
- Aquí també vaig fer crítica literària, durant la guerra, d'una manera breu i ràpida. En recordo només dues, encara que mai més no les he tornades a veure. En l'una comentava i elogiava les traduccions, o una traducció, d'Andreu Nin, poc després de la seva mort, de la qual ningú no gosava parlar públicament, perquè aquell sistema feia més terror que no n'havia fet la FAI, aleshores acabada de ser derrotada. I jo vaig arriscar-me a parlar-ne, indirectament, a través d'una valoració literària, sense referir-me explícitament per res a la seva desaparició. També vaig comentar el *Cant corporal* d'[Agustí Bartra](#), a qui aleshores no coneixia...
- *Vas fer més que comentar llibres: feies entrevistes, publicaves articles polítics breus i vas arribar a dirigir un diari...*
- Sí, és clar, vaig arribar a dirigir un diari, com tu dius, ¡perquè tots els homes de la redacció eren al front!
- *I del periodisme d'exili, què en salves?*
- La crítica literària que vaig fer l'any 1956 a la *Gasetta de Lletres*. Estàvem tips de veure publicar coses indignes només perquè el qui les perpetrava podia pagar-se'n l'edició i, a sobre, tips de llegir-ne elogis. Jo vaig dir que prou de donar per bo tot el que era escrit en català, que calia dir la veritat, fer crítica de debò, i que jo ho faria. I ho vaig fer. I vaig suscitar rancúnies furioses.

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Anna Murià a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autora/anna-muria> >

- *De l'any 1904 ençà has vist passar moltes coses [...] Socialment parlant, quins fets t'han marcat més positivament?*

- Als deu, onze anys m'interessava pel curs de la I Guerra Mundial, llegia les cròniques de Gaziell escrites a París. A l'escola, en parlàvem. Noies i nois volíem fer com els grans i declarar-nos francòfils o germanòfils. Però no m'hi afligia; a aquella edat no podia veure ni comprendre l'horror que és la guerra. Tampoc no vaig comprendre la Revolució Russa; no va començar a marcar-me fins anys després. Vaig dir de quina manera va imprimir petjades en tota la meua vida en un article que vaig publicar a Mèxic al març de 1990, titulat "Quien pierde el mundo", on explicava que els de la meua generació hem passat tota l'existència convivint amb el comunisme -a favor, en contra o neutrals, però convivint-hi- i la sensació, davant els esdeveniments actuals, que se'ns enfonsa el que era el nostre món, sovint cruel, sanguinari, però nostre.

Em van marcar, a l'adolescència, les lluites del catalanisme, l'agitació als carrers, les notícies dels "cops de sabre" a la Rambla (la policia, a cavall, pegava amb el sabre pla, que no feia sang, no causava ferides però podia trencar algun os) i els fets socials, per a mi ja més llunyans: obrerisme, pistolisme...

En la vida adulta, el gran impacte lluminós, radiant, va ser el de la proclamació de la República. Aquella Barcelona que vibrava d'alegria i entusiasme, els rius de gent pels carrers, les veus triomfants..., sense cap violència, que maco! Aquell crit insistent que va ressonar hores i hores per tota la ciutat: "Visca Macià! Mori Cambó!" que no tenia res de voluntat homicida, perquè el que li desitjàvem no era la mort física sino la mort política... i la va tenir.

Per comprendre allò cal saber com ens havia enganyat Cambó: durant anys va

engrescar els catalans, la joventut, predicant l'autonomia, reclamant-la, prometent-la. Els seus discursos abrindats feien que els joves es manifestessin per la Rambla i rebessin cops de sabre. I un bon dia, Cambó és nomenat ministre i ja no parla més d'autonomia. La gent es gira contra aquell que "s'ha venut l'autonomia per una cartera de ministre" [...] No li ho vam perdonar. Imagina't, la gràcia que ens fa, als que conservem memòria d'aquell temps, veure que ara posen el nom de Cambó a un carrer de Barcelona. Alguns anys després van venir les afliccions, la més terrible de totes: la guerra.

Fragment d'una entrevista publicada a *El Temps* (20/04/92)

Copyright del text © Mercè Ibarz i Anna Murià

N'han dit...Tu saps la importància que has tingut en la vida de la Rosa i en la meua, en moments difícils i en altres d'afortunats, trobant-nos a prop o allunyats per molts quilòmetres de distància. Has estat un exemple constant i entranyable. I l'atzar vol que ara que se't fa un homenatge en el qual la Rosa i jo voldríem ésser al primer rengle, tots dos estem malalts, alhora, de malalties d'aquelles que, ajudades per la vellesa, obliguen a canviar totes les habituds.

Però tu saps, Anna, que som aquí, amb tu, units per una abraçada que va començar fa molts anys i que només podrà desfer -i la seva feina tindrà!- la vella dama dels finals antipàtics. Jo crec que s'haurà de resignar a conservar-nos sense afluixar cap dels llaços que ens uneixen a tu, a mi, a

la Rosa i a la forta abraçada.

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Anna Murià a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autora/anna-muria> >

Pere Calders, "Set versions personals. Amics i escriptors parlen de la seva relació amb l'autora" dins *L'actualitat/El 9 nou*. Terrassa (22/04/94)

La visió literària

D. Sam Abrams

En acostar-nos a l'obra literària d'Anna Murià, es pot dir, en termes generals, que es tracta d'una prolongada anàlisi del món modern, d'una llarga i matisada meditació sobre el nostre segle i sobre la condició humana.

Al llarg de la seva dilatada carrera literària Anna Murià ha conreat una gran diversitat de gèneres: ha cultivat el conte, la novel·la, la literatura infantil i juvenil, la prosa memorialística, l'assaig, la crítica literària i el periodisme. A primera vista, aquesta gran diversificació ens podria portar a creure, equivocadament, que es tracta d'una obra fragmentada o fragmentària. Però, no és pas així. La fragmentació és només aparent; és només una qüestió formal. En el fons, més enllà de les meres aparences o formes, els diferents llibres de l'Anna formen un tot orgànic. La seva obra és un calidoscopi on els diferents llibres, els fragments de vidres acolorits, estan disposats de manera que apareix una figura de simetria radiada i aquesta figura de simetria radiada que apareix al final és l'anàlisi o la visió del món modern que acabo d'esmentar. Dit d'una manera més pràctica i explícita: llibres tan aparentment dissímils o dissemblants com *El meravellós viatge de Nico Huehuatl a través de Mèxic*, *L'obra de Bartra* o *Res no és veritat*, *Alícia* no són, al capdavall, altra cosa que parts integrals d'una mateixa visió unitària, fragments o detalls d'una sola pintura mural. Permeteu-me que insisteixi: una lectura acurada de les aventures del nen mexicà Nico Huehuatl ens revelarà, a la seva manera, tant sobre la filosofia de la vida d'Anna Murià com ho pugui fer qualsevol obra seva. A la seva obra crítica, quan aparentment està parlant de les idees i les obres d'altri, s'hi filtra la seva pròpia visió del món. En aquest sentit, el seu magnífic estudi crític sobre l'obra de Bartra es pot veure, d'algun manera, com un llarg diàleg entre la nostra escriptora i el poeta Bartra.

Per què tanta diversificació? La resposta es troba en els trets que configuren la personalitat de l'Anna. L'Anna, com a escriptora, té poca capacitat imaginativa i, en principi es troba molt més còmode parlant de coses que ha vist personalment, parlant d'experiències que ha viscut a nivell personal.

Però aquest fenomen suscita un greu problema que és el fet que l'Anna té un acusat sentit de pudor, un acusat sentit del ridícul que no li permet de fer com un Rilke o un Valéry i posar-se a ella mateixa com a tema únic de la seva obra. Gràcies a aquest acusat sentit de pudor i d'humilitat, Anna defuig l'egocentrisme o el narcissisme o l'exhibicionisme de tipus literari. En lloc de bastir una obra centrípeta que tendeix cap al centre, que seria el seu jo, Anna ha bastit una obra centrífuga que tendeix a allunyar-se del centre, del seu jo. Un exemple ben eloqüent: en lloc d'escriure la seva pròpia autobiografia l'Anna ens ha donat *Aquest serà el principi*, una novel·la autobiogràfica, un autèntic "roman à clef," on podem trobar tots els fets importants de la seva vida, l'essència de la seva vida, però sense la necessitat que ella ocupi, com una Sarah Bernhardt, el centre de l'escenari, sense que ella mateixa sigui el centre d'atenció dels espectadors. Així, el lector que vulgui conèixer a fons la personalitat literària de l'Anna Murià, el lector que vulgui copsar la seva visió del món, haurà d'anar aplegant els vidrets acolorits del calidoscopi de l'autora.

Per altra banda, al llarg de l'obra literària d'Anna Murià hi ha hagut sempre dues escriptores de tendència oposada, de signe contrari. Per un costat hi ha hagut l'escriptora-cronista que ha volgut retratar o inventariar unes realitats històriques concretes i per l'altre costat l'escriptora-pensadora que

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Anna Murià a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autora/anna-muria> >

ha volgut copsar, més enllà de les realitats històriques, les veritats universals i eternes de la condició humana. Dit d'una altra manera, a l'obra de l'Anna tenim, fusionades, una memorialista que ens ofereix un document d'època i una moralista que ens parla de les passions humanes que no són fruit d'un moment històric determinat sinó que existeixen des que el món és món. Com a cronista, per citar un exemple, l'Anna ens ha deixat un retrat perfecte del món dels exiliats a *Crònica de la vida d'Agustí Bartra* i *Aquest serà el principi*. Pel que fa a la moralista, Anna recorda la gran tradició dels moralistes francesos del segle XVII i XVIII (La Rochefoucauld, Vauvenargues, Chamfort) perquè a les pàgines dels llibres de la nostra autora hi trobem incrustats una llarga sèrie de pensaments, aforismes o sentències morals. A tall d'exemple escoltem un fragment de la seva darrera novel·la: "Un amic no deu desitjar tenir poder sobre l'altre, l'amistat és una mútua influència d'igual a igual. La relació home-dona no pot ésser mai d'igual a igual, almenys en el nostre temps: és lluita i fusió a la vegada. Fusió és el que no pot haver-hi en l'amistat."

L'obra literària d'Anna Murià es pot dividir en dos blocs o dues èpoques, amb un interludi de replegament o crisi interior pel mig. La primera època, que podríem anomenar l'època de "dogmatisme romàntic," va dels seus inicis literaris, l'any 1926 fins a finals de la guerra, l'any 1939. L'interludi de crisi interior té lloc, més o menys, entre 1939 i 1944. I la segona època, que podríem anomenar l'època de "dubte existencial i metafísic," es pot situar entre 1944 i avui.

La pròpia autora rebutja de ple la seva producció de pre-guerra, però, com a crític, jo sóc de l'opinió que sense aquests "pecats de joventut," aquestes equivocacions literàries de la seva joventut, a la millor no hagués sorgit la gran escriptora que nosaltres coneixem. Sigui com sigui, l'obra de pre-guerra ens ajuda a comprendre la nostra autora.

Abans de la guerra, Anna era una noia molt abrandada, molt vehement, molt segura de si mateixa, molt taxativa. A més, tenia una visió del món molt senzilla i molt clara que podríem resumir de la següent manera: el nostre món, tal com el coneixem, és un lloc on impera la brutalitat, la injustícia i la manca d'honradesa, però el món pot arribar a ser un lloc virtualment perfecte; només cal una revolució política, social i moral que elimini el problema de fons: la societat burgesa i els seus valors repressius i asfixiants. La jove autora, com molts del seus contemporanis, creia que el món es podia canviar de la nit al dia. Va posar tot el seu talent com a escriptora al servei d'aquests ideals romàntics. A través dels seus contes, les seves novel·les, els seus assaigs i el seu periodisme denunciava el món antic i anunciava, d'una manera insistent i dogmàtica, el món nou que calia construir. Les seves obres de joventut van fracassar, a nivell literari, perquè la pròpia autora feia, sense saber-ho, un tipus de literatura que estava a les antípodes del seu talent natural. En lloc d'utilitzar la realitat quotidiana com a suport, com a punt de partida per després anar cap a l'esfera de les idees, cap al món de les abstraccions (que és el seu sistema normal), l'autora partia d'una idea o d'un concepte i després triava situacions de la vida real per a il·lustrar o encarnar aquesta idea o aquest concepte. En seguir aquest mètode de treball, de l'abstracció a les particularitats, el talent d'Anna Murià quedava subvertit i les obres que va escriure en aquesta època són massa programàtiques i tenen poca naturalitat.

La història és coneguda per tots. No cal insistir. La guerra va ensorrar tot aquest món juvenil d'il·lusions i nocions romàntiques i dogmàtiques. La nostra Anna se'n va anar a l'[exili](#) i un cop a l'exili va passar una greu crisi espiritual. Sentia angoixa, incertesa, frustració i remordiment. Es preguntava sobre el seu futur incert i dubtós i, sobretot, es preguntava pel seu passat esfondrat. Tenia grans sentiments de culpabilitat: com podia haver contribuït a aquella guerra?, pot haver-hi algun ideal que valgui tants sacrificis, tants morts i tanta destrucció? A la vista del desenllaç, valia la pena de fer aquella guerra? Una de les protagonistes d'*Aquest serà el principi* explica els sentiments de l'Anna en un passatge líric i tràgic: "Les magnòlies ja no m'agraden perquè el seu perfum és de remordiment."

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Anna Murià a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autora/anna-muria> >

L'aroma de les magnòlies al Guinardó feia un sol plaer amb el goig visual de contemplar les llums i els focs del turment de la nostra ciutat. L'olor de les magnòlies és mort i destrucció; m'acuso d'aquell plaer estètic de què fruïem Berta i jo."

D'aquesta "noche oscura del alma" i la posterior unió entre l'autora i el poeta [Bartra](#), va sorgir l'Anna Murià de la segona època, de l'època del "dubte existencial i metafísic." Com he dit abans aquesta època va, aproximadament, de 1944 a 1992, i és l'època de les grans creacions literàries d'Anna Murià.

Anna va sortir de la guerra una persona molt més madura, profunda i realista. Hi ha un passatge a la primera part d'*El llibre d'Eli* on l'Anna parla a la seva filla i li fa un breu i extraordinari resum de la seva filosofia de la vida. Trobo que és un dels textos més bells de la literatura catalana i una peça clau per a entendre la producció literària de post-guerra de la nostra escriptora.

"No vull ensenyar-te a creure. Vull deixar-te amb tots els dubtes de l'home. El dubte fecund i purificador i entenedor. El qui creu, el qui s'afigura posseir la raó, és dur i cruel. Sort que els qui creuen a vegades dubten i s'entendreixen! Quan jo crec, quan em sento plena de raó, sóc dura, cruel, inhumana; m'esforço per resistir a la temptació del dubte, que em fa horroritzar de mi mateixa i m'endolceix per als altres. L'odi neix en el qui té raó, l'amor en el qui dubta. El dubte és el gran bé dels homes! Si *sabéssim*, seríem eixorcs. Si no hi hagués el dubte no hi hauria fe ni cap altra cosa abstracta de les que anomenem virtuts. No hi hauria obres. Si *sabéssim*, que insuportable seria la vida! Ens fa viure el dubtar fins de la raó del nostre dubte; altrament ens bastaria, i potser ens sobraria, existir biològicament. Per això no vull ensenyar-te a creure i vull deixar-te amb els dubtes: per no endurir-te ni anquilosar-te l'esperit en l'existència biològica."

En aquest breu i bellíssim passatge podem veure que Anna Murià ha copsat l'esperit del món modern. El món modern es caracteritza per la crisi, és la crisi, la crisi permanent. Tot és dubte, tot és incertesa. No hi ha res sòlid, no hi ha res inamovible. Però la gran saviesa d'Anna Murià ve del fet que davant d'un món inestable i insegur ella no es desespera, no claudica, no s'apunta a un pessimisme fàcil sinó que s'arma de valentia per seguir estimant i creant, malgrat tot.

Fragment del discurs pronunciat amb motiu del lliurament de la medalla de la Ciutat de Terrassa el març de 1992. Publicat a *L'actualitat/El 9 nou*. Terrassa (22/04/94)

Copyright del text © D. Sam Abrams

Reflexions de la vellesa

Anna Murià

He lligat allò que llegia de Husserl amb el que hi ha -una de les idees que hi ha- en el fons del meu darrer llibre escrit. (El darrer, perquè no penso que n'escrigui cap més, mai més no escriuré res de creació, d'imaginació). La idea de "l'aprenent de filòsof" que és el meu personatge, la del seu esceptisme, la vaig fer meua en posar-la per títol, la vaig aplicar generalitzada: "Res no és veritat..." És en mi, aquesta idea; ja no goso afirmar ni negar categòricament res. Fins i tot dubto de l'escepticisme. Dubto d'això que llegeixo en l'obra de Kolakowski sobre Husserl: "És veritat que res no és veritat"; aquesta negació generalitzada que es retorça sobre si mateixa, que, per negar absolutament, es nega ella mateixa, i pregunta, dubtant més encara: "Potser no és veritat que és veritat que res no és veritat?" El que diu Husserl és que el mateix concepte de veritat fa impossible de dir "no hi ha veritat", ja que significaria "és veritat que res no és veritat". Jo, quan escric *Res no és*

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Anna Murià a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autora/anna-muria> >

veritat,

Alícia, penso (ho faig pensar al personatge) que descobreixo quelcom. Però ara llegeixo els comentaris sobre Husserl i m'adono que són molts els que ho tenen descobert. -La meua ignorància és immensa i ja no tinc temps per a reduir-la. Jo abans pensava que hom aprèn fins al darrer moment de vida. Potser sí... Llegint avui un article de Milan Kundera m'he adonat que m'assabentava de moltes coses que no sabia sobre escriptors i sobre idees.

I m'he preguntat si serveix de quelcom seguir aprenent fins al darrer alè. A qui o a què aprofitarà? A l'esperit universal? Aquest no l'enriquiré, perquè això que aprenc ja és en ell, em ve d'ell. Quants dubtes! Husserl també diu que un cop ens lliurem a l'escepticisme, ens neguem el dret de comprendre el món. Jo no vull aquest dret, perquè no el puc tenir: ningú no pot comprendre el món. Com divago! Ara llegeixo que l'experiència de la certesa el sentit husserlià és tan incomunicable com una experiència mística. I dic: Sí. La meua experiència del meu amor a Ell, la certesa meua de la Seva presència -no espiritista- és mística. Presència eterna? Diu encara Husserl que "eterna" no significa "que dura sempre", sinó "sense temps".

Això és el meu sentiment místic d'Ell: que és sense temps... Però Ell anuncià que el temps faria sonar un cascavell d'estrelles a les seves oïdes d'herba, perquè es veia integrat per sempre en la terra, en l'univers, en el temps... Eternament? Sí, en un temps sense temps mesurable, més enllà de l'univers, en el temps total.

Ella té reputació d'escriptora. Jo la tinc de dona. La meua fama serà més amable. Fama? Si no existeix la fama! Només hi ha, per a sempre, el tresor de l'esperit universal. I encara això és dubtós. Totes les nostres realitzacions, ¿tindran un valor d'aquí a deu milions d'anys? Un valor anònim, és clar... Per què, malgrat jo mateixa, dono importància a la fama? Per què l'envejo? Per què em satisfà la meua petita, petiteta fama? Era una superstició de la meua primera joventut. I ho és ara. Superstició, sí, superstició inútil i nècia. "No val la pena de viure si hom passa pel món d'una manera anònima", deia. Nècia! Fins i tot els famosos són anònims per a la majoria. Però no em sembla neci voler tenir reconegut un valor com a dona. Té importància, ésser dona. Sovint protesto així: No em digueu "senyora", jo no en sóc, jo sóc una dona, és més honorós ésser dona que ésser senyora.

I ésser escriptora? Ambició fallida. Però em satisfarà ésser una dona amb el vici d'escriure. Ésser admirada perquè he sabut estimar, no m'enorgulleix, m'entendreix. Saber estimar amb tot l'egoisme del qui estima, amb l'egoisme del bondadós, i rebre'n la paga d'agraïment i d'amor!

Publicat dins AADD, *Anna Murià* (Ajuntament de Terrassa, 1989)

Copyright del text © Anna Murià

Tast de textos

Text

 WEB: L'obra de Bartra: assaig d'aproximació

La "Biblioteca del exilio" de la Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes conté l'edició digital d'aquest llibre.

<http://www.cervantesvirtual.com/obra-visor/lobra-de-bartra---assaig-daproximaci-0/html/>

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Anna Murià a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autora/anna-muria> >

PDF: Tres cuentos

Amb motiu de la mort de l'escriptora, la revista *Tiempo 60 memoria* reproduïx tres dels seus contes per retre-li homenatge, (novembre 2002). En castellà.

<http://www.difusioncultural.uam.mx/revista/nov2002/muria.pdf>

Altres

TXT: Dos poemes dedicats a Anna Murià

Dos poemes d'Agustí Bartra i Feliu Formosa dedicats a Anna Murià

https://lletra.uoc.edu/anterior/noms/amuria/html_especials/amuriaaltres1.html

Biobibliografia

Biografia

WEB: A la Viquipèdia

Nota biogràfica i obra de l'autora al web de l'enciclopèdia lliure.

http://ca.wikipedia.org/wiki/Anna_Murià_i_Romaní

Bibliografia

WEB: Què hi ha a la Biblioteca de Catalunya

http://cataleg.bnc.cat/search*cat/?searchtype=a&searcharg=Muri%C3%A0+Anna&sortdropdown=-&searchscope=13&searchscope2=13&SORT=D

WEB: Què hi ha a les biblioteques universitàries catalanes (CCUC)

http://ccuc.cbuc.cat/search*cat/a?SEARCH=Muri%C3%A0+Anna&sortdropdown=-&searchscope=23

WEB: Què hi ha a les biblioteques públiques

<http://argus.biblioteques.gencat.cat/iii/encore/search/C|SMuri%C3%A0+Anna|Orightresult|U1?lang=ca&suite=pearl>

WEB: Articles de l'autora (Traces)

<http://traces.uab.cat/search?f=author&p=Muri%C3%A0%20Anna&sc=1&ln=ca>

WEB: Articles sobre l'autora (Traces)

http://traces.uab.cat/search?ln=ca&p=Muri%C3%A0%2C+Anna&f=keyword&action_search=Cerca&c=Traces+%3A+base+de+dades+de+llengua+i+literatura+catalanes&sf=&so=d&rm=&rg=10&sc=1&of=hb

Comentaris sobre l'autora

Crítica

WEB: Anna Murià

Pàgina de l'escriptora a l'espai "Catalunya des dels tròpics. Les lletres catalanes de l'exili a Mèxic".

<http://www.uoc.edu/lletra/exili/cat/noms/amuria/index.html>

Si vols citar aquesta pàgina...

Actualitat literària sobre Anna Murià a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya)

< <https://lletra.uoc.edu/ca/autora/anna-muria> >

 WEB: Murià va viure a l'exili

Pàgina de lletrA dedicada a aquest tema.

<https://lletra.uoc.edu/ca/tema/exili/>

 WEB: Pàgina de l'AELC

Biografia, publicacions i bibliografia.

<http://www.escriptors.cat/autors/muriala/>

Diversos

 WEB: "Set dècades dedicada al periodisme i la literatura"

Entrevista publicada a *Visquem Terrassa* núm. 44 (gener 2001).

<http://www.terrassa.org/ajuntament/comunicacio/entrevistes/annamuria.htm>

 PDF: "La llarga i feliç vida d'Anna Murià"

Ressenya a l'*Avui* (27/05/04) de la biografia d'Anna Murià escrita per Montserrat Bacardí, *Anna Murià. El vici d'escriure*.

<http://www.traces.uab.es/tracesbd/avui/av02664.pdf>

Comentaris

 WEB: Elogi d'El llibre d'Eli

Des de Mèxic, Francesca Gargallo elogia sense reserves la versió castellana d'aquesta obra de Murià.

<http://www.difusioncultural.uam.mx/revista/may2002/gargallo.html>

 WEB: El llibre d'Eli

Sam Abrams, Mercè Ibarz i Maria Antònia Oliver opinen sobre l'obra d'Anna Murià.

http://www.escriptors.cat/autors/muriala/pagina.php?id_sec=998